

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

SSN Paweł Zubert

w sprawie obwinionego radcy prawnego J.P.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 22 czerwca 2021 roku

wniosku radcy prawnego **J.P.** o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. SDI 107/17 o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, kasacji obwinionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt WO (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt D (...),

na podstawie art. 430 k.p.k., art. 547 § 1 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 i § 3 k.p.k. i art. 27 § 1 pkt 1 lit. b tiret 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2019 roku poz. 825 ze zm.)

postanowił:

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 marca 2021 r. radca prawny J.P., wniosła o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt D (...) Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]., z uwagi na ewidentne błędy i uchybienia w postępowaniu przed tym sądem.

W uzasadnieniu wniosku r.pr. J.P. wskazała, że do wszczęcia postępowania doszło w wyniku kłamliwego, niepopartego dowodami pomówienia jej przez M.S., którego pełnomocnikiem z urzędu obwiniona została wyznaczona. Obwiniona podkreśliła, że czynu, o który została oskarżona a następnie skazana, nigdy nie popełniła, dlatego wniosła o wznowienie postępowania i rozpoznanie wniosków (o zwrócenie się do operatora sieci komórkowej; odroczenie rozprawy, zobowiązanie do przedstawienia dowodu przez M. S.), tak aby miała pewność, że sąd faktycznie dąży do wyjaśnienia sprawy a nie skazuje bez dowodów, jedynie na podstawie pomówienia i fałszywych zeznań jednego, stronniczego świadka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek radcy prawnego J.P. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt D (...) Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], które zostało zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt SDI 107/17), jest niedopuszczalny z mocy ustawy, dlatego pozostawiony został przez Sąd Najwyższy bez rozpoznania.

Należy zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia o ściśle określonych podstawach wznowieniowych, wskazanych w przepisach art. 540, 540a, 540b oraz 542 § 3 k.p.k. Spełnienie przesłanek o których mowa w powyższych przepisach powinno zostać wykazane we wniosku w sposób precyzyjny. Muszą one wystąpić w sposób dający się zweryfikować na podstawie oznaczonych i sprawdzalnych kryteriów. Należy w tym miejscu podkreślić, że istotą postępowania wznowieniowego jest weryfikacja istnienia podstaw wznowienia. Sąd, na etapie wznowienia postępowania, nie rozstrzyga zatem o odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego, a bada jedynie kwestię wystąpienia ustawowych przesłanek (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt II DO 89/20).

Przechodząc w tym miejscu do analizy treści wniosku obwinionej wskazać należy, że wnosząc o wznowienie postępowania nie wykazała żadnej z przewidzianych ustawą przesłanek. Z pewnością za przesłankę do wznowienia

postępowania dyscyplinarnego nie może zostać uznana przedstawiona w treści wniosku niechęć sądu do faktycznego wyjaśnienia sprawy czy skazanie obwinionej na podstawie pomówienia i fałszywych zeznań świadka. Postępowanie o wznowienie nie może służyć ponownej analizie materiału dowodowego i czynieniu na jego podstawie innych ustaleń faktycznych. Podobnie sformułowany przez obwinioną zarzut oparcia orzeczenia na podstawie fałszywych zeznań nie mógł być skuteczny z racji treści art. 541 kpk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie znalazł powodów, dla których można by przyjąć, że wniosek odnoszący się w sposób ogólny do „ewidentnych błędów i uchybień w postępowaniu przed Sądem Dyscyplinarnym OIRP w [...]”, mógłby zostać uznany za zasadny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2021 roku, sygn. akt II DK 15/21/a, Legalis nr 2524826; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2020 roku, sygn. akt II DSK 2/20, LEX nr 3026474; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II DO 123/20, Legalis nr 2508738).

Jedynie na marginesie zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 544 § 2 k.p.k. w kwestii wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego orzeka Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów. Stosownie do treści art. 27 § 1 pkt 1 lit. b tiret 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2019 roku poz. 825 ze zm.), do właściwości Izby Dyscyplinarnej należą sprawy rozpatrywane przez Sąd Najwyższy w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Niezasadne było zatem skierowanie przez obwinioną wniosku do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w [...], bowiem w świetle wiążących regulacji prawnych to Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Dyscyplinarnej jest jedynym organem uprawnionym do jego rozpoznania.

W niniejszej sprawie przyjęty środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy, wobec czego Sąd Najwyższy, mając na uwadze treść przepisu art. 430 § 1 k.p.k., pozostawił go bez rozpoznania.

